

Les empremtes d'una (no)poètica

Visat núm. 11

(abril 2011)

per Beñat Sarasola

La primera línia d'un llibre que vaig llegir fa poc —*Hutseaniko hazkurria (El sustentacle buit)* del desaparegut Joxemiel Bidador— deia així: «no és possible explicar la poesia».

Potser és la mandra del poeta actual, una mena de *spleen* postmodern, però avui fia amb prou feines trobaràs algú que pugui dir-te clarament què és la poesia. Jo tampoc no sóc una excepció; quan estic entre desconeguts i algú diu que sóc poeta, de seguida m'avergonyeixo, m'escapoleixo, excusant-me sense que ningú no m'ho demani. El petit poeta que s'amaga en algun lloc, sota la meva pell, viu clandestinament dins meu. Penseu que el primer poema del meu primer llibre de poemes, que va ser una mena de reescriptura d'un poema de Joseba Sarrionandia, es deia «Hil da» («Ha mort») i feia referència a la poesia. No obstant això, continuem escrivint.

Samuel Beckett va dir alguna vegada que l'escriptor contemporani és un ésser deficient, i que no tenim més remei que escriure a partir d'aquesta deficiència. Com deien les darreres paraules del seu personatge innomenable (*L'Innommable*, 1950): «Has de continuar endavant. No puc continuar endavant. Continuaré endavant». Sento que tinc aquesta ordre paradoxal quan escric, i (potser) especialment quan escric poesia.

De vegades s'ha dit, i jo crec que és una idea correcta, que cada llibre de poesia ha de crear la seva poètica, una manera pròpia d'escriure. Més que no pas amb l'ajut d'un receptari preestablert, els poemes es creen amb la seva pròpia acció i redacció. M'hauria agradat haver creat els meus així. Diria que tots dos llibres són força diferents, ja que em vaig esforçar perquè ho fossin, perquè cadascun fos capaç de crear el seu propi món. La majoria de lectors m'han dit això, tot i que algú també m'ha comentat que en tots dos llibres hi ha una mena d'atmosfera comuna. Això tampoc no seria dolent, perquè si no ens tornariem ben bojos, ja que no és fàcil deslliurar-se completament d'un mateix —ni dels propis fantasmes, ni dels propis llibres. I, almenys de moment, continuo estimant la salut, més que la poesia mateixa, segons sembla.

Traduït per Adriano de Mata